

Z vystoupení a interpelací poslanců

K návrhu poslanců Jany Černochové (ODS) a dalších na vydání novely zákona o zajišťování obrany ČR

Za mír se musí bojovat, válka přijde sama

ALEXANDER ČERNÝ, MÍSTOPŘEDSEDA VÝBORU PRO OBRANU

Vycházím ze zásadní teze, která zní: za mír se musí bojovat, válka přijde sama. To je heslo, které jsem nevymyslel já, to není žádná novinka, ale zkuste si to párkrát zopakovat. Za mír se musí bojovat, válka přijde sama. Tak to docela reálně v moderních dějinách společnosti - a když mluvím o moderních dějinách, tak se pohybuji někde od Říma - funguje. Hrozby, které nás potenciálně ohrožují, i v předkládací zprávě tohoto návrhu je řečeno, že je to např. Rusko. Stockholmský ústav pro strategická studia zveřejňuje poměrně pravidelně čísla o tom, jak kdo je na tom s obrannými výdaji. Podle tohoto ctihodného institutu, ve světě i v Alianci uznávaného, jsou výdaje Ruské federace v přepočtu asi 70 mld. amerických dolarů ročně. To podle tohoto institutu tvoří jen 27 % výdajů evropských členských zemí NATO, bez USA a Kanady. Když říkám bez USA, tak se dopouštím v případě, že mluvím o Alianci, fatálního zjednodušení. Seve-roatlantickou alianci tvoří ze dvou třetin a možná i větším podílem USA a pak zbytek světa.

Díky tomu, že USA dlouhodobě vydávají na obranu a na vojenské výdaje několikanásobně

větší částky v procentech HDP než my, dostaly se postupně do situace, kdy technologická převa-ha americké armády vůči ostatním členským zemím NATO je tak velká, že jsou ty prostředky mnohdy až nekompatibilní a nasadit do jedné společné operace americkou armádu s armádami dalších členských zemí bývá někdy problém. Téměř každé vojenské operaci Aliance až na čestné výjimky velí americký důstojník. Je to dáno tím, že ani komunikace na úrovni všech není tak jednoduchá. A je pro nás obrovský problém dosáhnout stavu, abychom byli alespoň s elitními jednotkami na úrovni, která umožní komunikaci.

USA dávají na obranu 639 miliard, Rusko 70 miliard dolarů

Prezident Donald Trump letos jednorázově zvýšil výdaje na americkou obranu zhruba o 25 miliard amerických dolarů, a výdaje USA v roce 2018 se budou pohybovat kolem 639 miliard amerických dolarů. To jsou čísla stará několik málo týdnů. Těch 639 miliard dolarů za USA, plus vojenské výdaje členských zemí evropských, dohromady dává částku, která už jistě překračuje jeden bilion dolarů. Opakuji - ruské výdaje na obranu se pohybují v řádu 70 miliard dolarů. Trochu jinde je Čína, ale ta je daleko a má tak odlišné zájmy, že jsme ji ani my doposud za hlavního protivníka a nepřitele neoznačili, takže odtud asi bezprostřední nebezpečí hned nehrozí.

Země NATO, které jsou na tom ekonomicky neporovnatelně lépe než my, např. Lucembursko nebo Belgie, vydávají na svou obranu zhruba tolik co my, někteří ještě méně. Není tedy žádným znamenkem, že nutně musíme zvyšovat výdaje na obranu proto, abychom se zalíbili někomu v Bruselu nebo Washingtonu. My jsme dnes v situaci, kdy se naopak můžeme zamyslet nad tím, kolik opravdu naše armáda je schopna absorbovat. Kolik tam můžeme nalít, aby to mělo smysl. Paní ministryně velmi správně naznačila, jak složité jsou akviziční procesy, jak snadné je dostat se do obrovských skluzů, když se pořádně nepracuje na ministerstvu, ale současně řekla, a nakonec to vyplývá např. z programového prohlášení vlády, jaké jsou naše cíle. My chceme, aby Armáda ČR měla, nebo se přiblížila, alespoň v programovém prohlášení jsem si to přečetl, k 30 tisícům mužů. To ještě pár lidí musíme nabrat.

Kolegyně Černochová učinila v uplynulém volebním období nesmírně záslužnou práci, když se postarala a svou houževnatostí a pílí přinutila výbor pro obranu a následně i ministra a generální štáb, aby věnoval daleko větší pozornost aktivním zálohám, než tomu bylo v minulosti. Díky tomu se situace dramaticky změnila proti tomu, co předcházelo její snaze, ale je to stále nedostatečné. To všichni víme. Pokud se bavíme o pěti tisících lidech, kteří by měli být v aktivních zálohách, to v žádném případě není číslovka, která by mohla suplovat fatální nedostatek lidí pro zajištění naší obrany.

Ve dvou procentech je zakuklený oříšek

Dovolte mi několik údajů o obraně naší země. My potřebujeme na zajištění obrany teritoria ČR, jak nám to ukládá Ústava, rozhodně víc než 100 tisíc lidí. Reálné údaje jsou kolem 150 tisíc mužů. Tak velkou armádu nemá nikdo, stát našeho rozměru nemůže mít 150 tisíc lidí ve zbra-ni, ale měl by mít připraveno 100 až 150 tisíc lidí, kteří - bude-li to nezbytně nutné - budou schopni plnit úkoly, které souvisejí s obranou republiky. Narážím na to, že v ČR už několik let neexistuje systém, který by něco takového umožňoval. Kvůli tomu, že jsme před léty poměrně neuváženě a rychle zrušili vojenskou základní službu, tak přes všechny výhrady, které jsme k ní kdy měli, jsme se připravili o to, abychom měli možnost povolát na obranu vlastní lidi, kteří mají

alespoň elementární znalosti o tom, co armáda - třeba disciplína - a podobné věci jsou. Bez toho to nejde.

My jsme se dostali do tak skvělé situace, že jsme připravovali před čtyřmi lety zákon, který by mohl v této oblasti něco udělat. Ministr Stropnický však nenašel odvalu k tomu, aby se smrsky požadavky toho zákona alespoň na nejnižší mini-mum, že bychom chtěli mít evidenci o tom, kdo je pro případnou službu v ozbroje-ných silách schopen; ani to dnes nevíme. Pouze víme, že ČR má k dispozici přibližně 800 tisíc lidí, mužů i žen, které by mohla teoreticky použít, kdyby však měla alespoň minimální znalost o tom, co je to za lidi a kdyby alespoň tušila, kteří z nich mají např. nějaké zdravotní nebo kvalifikační omezení a jsou použiti pro tu či onu činnost v armádě. Z lidí, kteří prošli nějakou vojenskou přípravou, je dnes k dispozici jen malá hrstka, většina z nich už se věkově dostává do situace, že jsou nepoužitelní. Jsou staří, byli by fyzicky málo odolní. Mladí - nejlepší bojovník je člověk ve věku od 20 do 30 let - jsou použitelní pro potřeby armády univerzálně, zase nemají abso-lutně ponětí o tom, co obrana vlasti je a co by to znamenalo.

Dovolte mi ještě zmínit jeden aspekt. Ta dvě procenta mají ještě jeden oříšek, docela zakuklený. Chápu postavení Američanů, ti si mohou dovolit leccos, a když Donald Trump přišel s tím, že Amerika first, tak fajn, nebude brát ohled na ostatní, a tím pádem my všichni ostatní musíme zvýšit výdaje na zbrojení. Kromě USA nikdo nedosahuje požadovaných parametrů. Velká Británie se vzdáleně blíží, pak jsou tam z hlediska rozpočtu možná Řekové, ale ti mají zas jiné problémy, takže to asi také nebude správný příklad. Když Donald Trump přišel s tím, že už nás nebude financovat, že se musíme postarat sami, všechny nás vyzval k těm dvěma procentům, a my jsme to paušálně vzali, jak jsme zvyklí – ano, dvě procenta.

Vůbec nebereme na vědomí, že armády jednotlivých členských zemí Aliance se liší, mají jiné požadavky, jiné potřeby a zatímco některé např. budují pobřežní váleč-né loďstvo, použitelné dejme tomu v boji proti pašerákům uprchlíků ve Středozem-ním moři, my takovou povinnost našťestí nemáme. Možná si někdy nějakou ponorku pořídíme, ale mezitím třeba stihneme vybudovat kanál Dunaj-Odra-Labe a tam by se mohla prohánět. Ale zatím ji nepotřebujeme. Proč tedy máme vydávat na zbrojení stejná 2 % jako státy, které kromě klasické vševojskové armády musí budovat např. i námořnictvo? Proč se nás netýká třeba 1,75 %? To by nebyla žádná velká úleva, ekonomové by jistě dokázali vyčíslit, jaké jsou komparativní výhody těch, kteří mají moře pro tvorbu jejich HDP, a tedy i pro vyšší vý-da-je na obranu.

To všechno víme. Ale co budeme dělat s třiceti tisíci muži a více než sto deseti, sto třiceti, možná to bude 150 miliard korun za deset let? Co s tím budeme dělat pro 30 tisíc mužů? To je naprostý nesmysl. Dnešní armáda ve stavu, v jakém je, při počtech, jaké má k dispozi-ci, disponuje částkami, které se dlouhodobě pohybují mezi 40 a 50 mld. reál-ně. A my ji najednou chceme zvýšit prostředky téměř o 200 %, ale počet lidí, kteří se o techniku budou starat, budou s ní cvičit, budou ji obsluhovat, zvý-šíme o několik málo lidí. Armáda, která by měla utratit sto a více miliard by nutně potřebovala minimálně 40, ale pravděpodobně ještě více než 40 tisíc mužů ve zbra-ni.

Samí sobě budeme potenciálním nebezpečím

Když přistoupíme na ona 2 % a když se to stane opravdu pravidlem ve vět-šině členských zemí NATO, bude to okamžitě znamenat zvýšení vojenských výdajů v Evropě minimálně o 300, ale pravděpodobně o 350 mld. amerických dolarů. Německá ministryně obrany a další ministři, kteří si uvědomují, co by to dělalo v zemích, které mají poněkud větší rozpočet než my, se vyděsili, když si to spočítali, že se dokonce ozvali. To je u ministrů obrany vzácný jev. Od českých ministrů před paní Šlechtovou jsem nikdy nic takového nezažil, takže neočekávám, že se ministři obrany někdy na zasedání rady vzbouří. Ale jen pro dokreslení situace. Ministři obrany zpravidla realizují to, na čem se dohodnou vrcholné orgány Aliance, a ty tvoří prezidenti a premiéři. Ne ministři obrany, ti tam obvykle sedí, ale rozhodující slovo mají jiní. A proto je nezbytně nutné si uvědomit, že jestli přistoupíme na tuto nebezpečnou hru a způsobíme další obrovské kolo horečného zbrojení, jak jinak tomu říkat, když chcete zdvojnásobit vojenské výdaje v době, kdy je relativně okolo klid. Říkám relativně, jsem si vědom rizik a nebezpečí, která jsou jinde ve světě, ale my se bavíme o skokovém, násobném zvýšení výdajů na obranu. A v tako-vé atmosféře se pak dostaneme do onoho paradoxu, že budeme mít tolik lidí ve zbra-ni, budeme mít tak vyspělé technologie, tak dokonalou obranu, tak dokonalou armá-du, že budeme svým způsobem sami sobě nebezpeční. A zase se to zacyklí. Ano, platí záko-ny, které říkají, že při překročení určitého uzlového bodu míry dosáhneme takového stavu, že už nebudeme kontrolovat, co bude dál. A to je to, oč tu běží. Může se nám velmi dobře stát, a to se netýká jenom ČR, ale i Evropy a potažmo tedy západní civilizace, že budeme sami sobě potenciálním nebezpečím.

Tvrdím, že za mír se musí bojovat. Válka přijde sama. A jestli existovala možnost, že v roce 2010 podepisovali prezidenti USA a Ruska v Praze něco jako dohodu, která měla restartovat vzájemné vztahy, tak se vás ptám, kolik času uplynulo od roku 2010. I v návrhu zákona se mluví o roce 2024, tedy téměř stejné období nás ještě dělí od deadlinu, kdy bychom měli dosáhnout takových výdajů na zbrojení, že budeme sami sobě nebezpeční. A kde máte jistotu, že se náho-dou do té doby nedokáže opravdu opět restartovat vztah mezi Ruskem a USA prioritně, ale mezi ostatními hlavními bezpečnostními hráči na politické scéně? Jsem optimista a věřím spíš ve druhou variantu. Tím však vůbec neříkám, že nebudu vždycky hlasovat pro posilování výdajů na obranu, protože ty jsou dnes žalostné a nebudu velmi vehementně usilovat o to, aby naši vojáci byli vybaveni dokonalou balistickou ochranou jednotlivce, aby jezdili v takové technice, která odolá výbuchu střední ráže, aby prostě byli připraveni na to, že když budou někde nasa-zeni, nepůjdou tam vlastně na porážku. To je, oč tu běží. A budu vždy upřednostňovat zájmy této země a obrany teritoria našeho území před tím, abych např. posílal lidi do Afghánistánu, do jiných podobných misí, o jejichž smysluplnosti dnes už pochybují dokonce i ti, kteří tuto eskapádu spustili.

K vládní novele zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích

Je to problém, který nejsme schopni brzy řešit

LEO LUZAR, ČLEN HOSPODÁŘSKÉHO VÝBORU

Většina textu se týká problematiky, která ve sněmovně v minulosti již byla obsažena. Slovy volně parafrázují pana ministra: Je to problém, je to problém, je to problém, ale nejsme ho schopni v rozumné době řešit. Vracíme se zpět ke stanicím technické kontroly a snahám regu-lovat, popř. uvolňovat problémy, které způsobují tyto stanice, popř. jejich vazby a rozdělení mezi stanice technické kontroly a emisní stanice, které jsou v novele navrženy. V rámci sezná-mení se s prvním návrhem, který jsme dostali na stůl, jsem se rozhodl připravit pozměňovací návrhy, které budou potom projednávány v rámci výborů, ve druhém čtení je budu načítat na

KSČM na lednové schůzi sněmovny

**Interpelace na ministra průmyslu a obchodu
Tomáše Hünera (za ANO) na nevyčerpané
dotace EU na vysokorychlostní internet**

Každá miliarda odkloněná na jiné účely bude chybět

JIŘÍ VALENTA, MÍSTOPŘEDSEDA VÝBORU PRO EVROPSKÉ ZÁLEŽITOSTI

Evropská dotace ve výši 14 mld. korun na budování sítě vysokorychlostního internetu v ČR způsobila jen rozruch a samé starosti namísto toho, aby se reálně s tímto naším významným hendikepem nějakým způsobem pohnulo. MPO dlouhou dobu neumělo kvůli různým tlakům, ale i své neschopnosti ani výzvu vypsát. A když se to nakonec povedlo, tak v prvním kole s více než 11 mld. korun se přihlásily celé tři firmy žádající o pouhých 50 mil. korun. A tak je skoro jasné, že se tuto dotaci vyčerpat nepodaří, což osobně považuji za obrovský šlendrián, který jde zejména za vaším ministerstvem, byť bez vaší osobní viny.

Nyní k mému dotazu. Co je pravdy na tom, že MPO připravuje nový plán, jak s těmito nevyčerpanými prostředky naložit, kdyby o ně zcela nepřišlo? Chcete prý přesunout 7 mld. Kč do dotačního programu ICT a sdílení služby, ze kterého se čerpají prostředky například na stavbu a provoz datových center, což je zcela něco jiného než plánované a nezbytné pokrytí vysokorychlostním internetem. Navíc v tomto programu je již alokováno přes 6 mld. Kč, tedy peněz je dost. A navíc, aby bylo možno tam část dotace přesunout, musel by být vypracován návrh změny programu. Předmětem podpory by nově mělo být pořízení hardwarového a softwarového vybavení potenciálních žadatelů. Zajímá mě, jak to na monitorovacím výboru, který tuto operaci měl řešit, dopadlo, a jak se k tomuto problému postaví Evropská komise. A jak hodnotíte fakt, že do roku 2020 nebude možná ČR pokryta ani rychlostí 30 megabitů za sekundu, jak je stanoveno v národní strategii ČR, a to i kvůli takovému postupu a dřívější nečinnosti vašeho ministerstva.

Tomáš Hüner: Odpověď na dotaz č. 1: Na relokaci 7 mld. Kč, což byl původní návrh, ale předběžně je monitorovacím výborem doporučeno relovovat 4 mld. za podmínky, že doložíme nereálnost vyčerpání 14 mld. na rychlý internet, nyní probíhá přehodnocování posouzení reálných možností vyčerpání alokace s ohledem na konec programového období, jak tady bylo již zmíněno, v roce 2023.

To znamená, že chceme reálně posoudit, kolik prostředků jsme vůbec schopni do té doby na vysokorychlostní internet vyčerpat, a to vzhledem k době přípravy a realizace nových projektů. Nepůjdeme určitě metodou pokus - omyl, tzn. vypíšeme projekty a pak zjistíme, že na 14 miliard máme za 50 milionů odezvu, a určitě chceme daleko promyšleněji a po předchozí komunikaci s potenciálními příjemci této dotace vypsát tyto projekty tak, aby se částka v maximální míře vyčerpala.

V současné době v důsledku toho, že hlavní hráči na trhu se nedokázali dohodnout a čerpání zablokovali odvoláním k Evropské komisi, proto je ÚOHS nucen to řešit, což samozřejmě celou záležitost komplikuje, ale nicméně se všemi účastníky procesu, ať se jedná o Úřad pro ochranu hospodářské soutěže nebo Evropskou komisi, jednáme. Jsem přesvědčen, že po těchto nelehkých jednáních, když budu odpovídat na tento dotaz někdy ke konci roku, tak to bude daleko méně tristní, než dosud.

K otázce č. 2 - jestli do roku 2020 má být celé území pokryto vysokorychlostním internetem, a bylo vzpomenu 30 Mb/s, bych řekl, že u vysokorychlostního internetu považujeme dnes pro budoucnost za relevantní 100 a více Mb, protože právě rychlost 30 Mb/s v sítích 5 G mohou dosahovat po přidělení nových kmitočtů i mobilní operátoři jako dnes. Z tohoto pohledu je do roku 2020 reálné čerpat a nějakým způsobem realizovat vysokorychlostní internet v hladině 30 Mb/s. Samozřejmě u těch 110 Mb to bude trochu složitější, ale v současné době s operátory jednáme a jak jsem vzpomenul při otázce číslo 1, pokud najdeme rozumnou společnou technickou, obchodní a ekonomickou shodu, tak výrazně určitě situaci zlepšíme.

Nouzové, ale smysluplné řešení...

Jiří Valenta: Ano, máte pravdu, těch 30 Mb/s nebude určitě problém, ale národní strategie stanoví, že to má být 100 % domácností, 100 % přípojek. Ale pak ještě stanoví, že 50 % přípojek má do roku 2020 mít rychlost 100 Mb, a to bude obrovský problém. Myslím si, že je třeba, aby se peníze, které na to jsou vyčleněny, i těch 14 miliard z EU, nepřesouvaly, neodkláněly jinam, než mají přijít, protože teď Hospodářská komora např. vydala zprávu ICT sektoru, ve které se tvrdí, že na tohle kompletní pokrytí bude třeba vyčlenit až 150 miliard korun, takže každá miliarda, která bude odkloněna na vedlejší účely, pak bude chybět.

Tomáš Hüner: Naprosto souhlasím s tím, co bylo řečeno. Nejde o odklání finančních prostředků někam, kde by neměly smysl, s věcí, která s tím úzce souvisí, jako je digitalizace, eGovernment apod. My v současné době jsme v jednání s kraji a snažíme se o pokrytí jejich potřeby, jako je třeba propojení internetem jejich sítí, nemocnic apod. Není to tedy uhnutí finančních prostředků někam úplně mimo tento obor. Ale souhlasím s vámi ohledně koncepce vysokorychlostního internetu. Je to věc, která do toho jako podmnožina zapadá, je to nouzové, ale smysluplné řešení.

Dvoustranu připravila Marie KUDRNOVSKÁ, FOTO – archiv Jiřího VALENTY

schůzi sněmovny. Ale chtěl bych aspoň stručně říci, čeho se budou týkat, a přivítám potom i podněty z praxe.

Co mě k tomu vedlo, ač nejsem příliš odborník a stejně jako vy přicházím do styku s STK jednou za dva roky, když mi končí technická kontrola? Vnímám zvýšenou kvalitu těchto stanic ať technickým vybavením, tak přístupem. Přesto jsem narazil na problém, který se ukázal stávajícím systémem neřešitelný. Připadalo mi to jako paradox. Předpokládal jsem, že je to už tak v praxi zaběhlé a přesunutě v rámci zodpovědnosti na kraje, že i kraje jsou se schopny v systému STK prosadit a najít si své místo.

Obrátili se na mě podnikatelé, kteří mají zájem - vznešeně řečeno – budovat něco jako zkušební stanice nebo výzkumné centrum týkající se automobilové dopravy. Je to pojem od autonomních vozidel, který se dnes hodně skloňuje, až po běžné technické záležitosti týkající se běžného provozu vozů a zjišťování dat z nich v rámci možností vývoje a výzkumu v oblasti automobilové dopravy. Jednou z podmínek, aby mohli získat licenci např. na nákladní vozy a jejich testování v provozu - to je speciální udělovaná licence - je, že musí mít tu licenci spojenou se stanicemi technické kontroly jako takovými. Tyto stanice se dneska přidělují formou licencí ve složitém matematickém přepočtu podle výtěžnosti okresů, potřebnosti vozidel. Podle toho, kolik v roce přibude, nebo ubude vozidel, se určují parametry. Situace v ČR je momentálně ve stavu, že tam, kde se uvolní stanice, je o ni hodně zájemců, popř. tam, kde se uvolní prostor, stoupne kapacita vozidel, tak stávající stanice využívají zákona a budují další linky a nepouštějí konkurenci. Je to stav hledání kompromisu mezi tím, aby ziskovost těchto provozovatelů stanic byla zachována, ale kapacita byla ještě únosná a lidé nečekali dvě tři hodiny na vyřízení STK.

Přijdu se třemi pozměňovacími návrhy

Tento konkrétní problém, ke kterému se vrátím, je právě spojen s tím, že lidé, kteří chtějí investovat v řádech milionů nebo desítek milionů do tohoto projektu ve spolupráci s vysokými školami, narazili na to, že nejsou schopni překonat zákonnou možnost. Já jsem vycházel z toho, že z každého zákona je nějaká výjimka, zohlednit se dá, že se jedná o obecně přínosný prvek, který je možno uplatnit. Ale zjistil jsem, že ve stávajícím zákoně ani v návrhu novely, který je před námi, žádná taková výjimka neexistuje. Čili můj první postřeh se bude týkat právě toho, aby se do zákona výjimka třeba v těch výzkumných nebo školských záležitostech dostala, aby i tyto subjekty dostala licenci na provozování stanic technické kontroly z důvodu výzkumných účelů.

Druhá věc, která vůbec není řešena ve stávajících technických stanicích a ani v tomto zákoně, je situace, kdy v Evropě přicházejí na trh stále víc autonomní vozidla. Dnes se bavíme o elektromobilech, což je úplně zvláštní situace. Teď nemluvím o hybriech, ale plně o elektromobilech, které již jsme schopni na našich trzích koupit, ale paradoxně stanice technické kontroly na ně vůbec nejsou připraveny. V zákoně není nikde ošetřeno, že by měly být technicky vybaveny, aby mohly správně technicky hodnotit tato vozidla. Teď se nebudu o provozních podmínkách, brzdy a tyto záležitosti, ale elektromobily jsou specifická forma vozidel, ale hlavně jde o autonomní vozidla. Nejsme vůbec připraveni na to, že vozidla s částečným autonomním provozem jsme schopni kontrolovat. Vy si už dnes koupíte vozidlo, které parkuje samo, ale STK není schopna zkontrolovat, jestli to parkování samo opravdu funguje, jak by mělo. Spoléháme se na výrobce, že předal vozidlo, které samo parkuje, ale kde máme jistotu, že za dva tři roky provozu ještě bude plně funkční a čidla a zabezpečující systémy budou funkční? To ošetřeno nemáme.

Třetí věc, která mi v připravované novele chybí, možná tam je skrytá, nevím, budu žádat o pomoc a prošetření Parlamentní institut, je situace v rámci EU. Jde o to, jak vychází uznávání protokolu stanic technické kontroly v rámci Evropy. Jestli protokol učiněný v ČR má platnost třeba v Polsku, nebo naopak – zda stanice technické kontroly v Polsku uplatní tu možnost v ČR. Zajímalo by mě, jak je to v rámci Evropy obecně. Žijí na česko-polském pomezí, Ostrava leží 50 kilometrů od Polska a s těmito problémy se setkáváme v rámci spolupráce s polskou stranou. Občané taky využívají rozdílných cen vozidel mezi polskou a českou stranou a tyto věci možná vyžadují i podrobnější náhled.

Každopádně vítám snahu ministerstva, že zákon připravila. Pokusím se pozměňovací návrhy zformulovat do paragrafovaného znění. Pokud budu moci využít možnosti ministerstva, budu rád, abychom došli ke společnému kompromisu. A pevně věřím, že v dalších čteních se nám podaří zákon úspěšně provést sněmovnou až do závěrečného schválení.

Jiří Valenta